

καλωσορίζουμε το πιάνο - δωρεά της οικογένειας Κυριάκου Δοντά

... και το πιάνο ήταν η μεγάλη, άγια Τράπεζα ...

Τάσος Λειβαδίτης

πιάνο : Σπύρος Σουλαδάκης

τραγούδι : Μαρία Στάη, Στεφανία Παππά

επιμέλεια εκδήλωσης : Θάνος Τσακνάκης

Παρουσίαση

Ανοίγουμε το σχολείο μας και υποδεχόμαστε μαθητές, γονείς και φίλους στην ανακαινισμένη Αίθουσα Εκδηλώσεων. Την πρώτη αυτή βραδιά στην ανανεωμένη μας αίθουσα έχουμε τη μεγάλη χαρά να καλωσορίζουμε ένα μοναδικό απόκτημα: **ένα πιάνο**.

Πρόκειται για ένα εντυπωσιακό κλασικό πιάνο με ουρά (grand piano), με ξύλινη επένδυση μαονιού / καρυδιάς σε βαθύ κοκκινωπό – καφέ, φινιρίσμα που του δίνει μια vintage και εκλεπτυσμένη όψη. Είναι κατασκευασμένο από τον ιστορικό γερμανικό οίκο “Χάινριχ Κόλ” (Heinrich Kohl / Pianofortefabrikant), με έδρα το Αμβούργο. Με βάση τον σειριακό αριθμό του (8848) το όργανο αυτό χρονολογείται πιθανότατα μεταξύ 1898 και 1902. Η βιοτεχνία ιδρύθηκε το 1855 και η παραγωγή της σταμάτησε οριστικά το 1931.

Είναι πολύ καλά διατηρημένη πάνω του, με όμορφη πατίνα και καθαρή την αυθεντική χρυσή / ανάγλυφη επιγραφή ("kaiserl. u. königl. Hof-Pianofortefabrikant"), που υποδεικνύει ότι η εταιρεία είχε λάβει τον τίτλο του επίσημου προμηθευτή της Αυτοκρατορικής και Βασιλικής Αυλής της Αυστροουγγαρίας, γεγονός που μαρτυρεί την υψηλή ποιότητα κατασκευής του.

Το αναλόγιο, όπου τοποθετούνται οι παρτιτούρες (music desk), έχει έναν ιδιαίτερο, περίτεχνο διάτρητο σχεδιασμό με καμπύλες, χαρακτηριστικό των παλαιών, χειροποίητων πιάνων.

Το πιάνο φέρει τα αυθεντικά πλήκτρα από ελεφαντόδοντο. Διακρίνονται ορισμένες φυσικές φθορές, κιτρίνισμα λόγω παλαιότητας, κάτι απολύτως αναμενόμενο για όργανο άνω των 120 ετών.

Συνοδεύεται από ένα ασορτί ξύλινο σκαμπό, επενδυμένο με βελούδινο ύφασμα σε έντονη μπλε – τριχουάζ απόχρωση, το οποίο δημιουργεί μια όμορφη αντίθεση.

Σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που προκλητικά δεν επενδύει καθόλου στις Τέχνες και την αισθητική καλλιέργεια των μαθητών, η προσφορά αυτή αποκτά σημαντικές διαστάσεις.

Το πιάνο, άρχισε ήδη να μπαίνει στη σχολική μας ζωή. Μαθητές μπορούν εδώ να εξασκούνται στον ελεύθερο χρόνο τους. Μουσικές βραδιές, γιορτές, εθνικές επέτειοι, το θεατρικό εργαστήρι, μαθητικές ομάδες φιλοδοξούν να το αξιοποιήσουν, κάθε φορά που θα χρειαστεί. Κι όπως λέει ο ποιητής Τάσος Λειβαδίτης, το πιάνο θα γίνει για μας η μεγάλη, άγια Τράπεζα, γύρω απ' την οποία θα ανθίσει η μουσική, το τραγούδι, ο χορός, η χαρά.

Το πιάνο ανήκε στην **Μαρία Δοντά**, το γένος Ταγκακάλη, απόφοιτο του 1953, σύζυγο του Κυριάκου Δοντά, απόφοιτου του 1952. Τα παιδιά του Κυριάκου και της Μαρίας, ο **Νίκος** και η **Ελένη Δοντά** δώρισαν το πιάνο στο 8^ο Γυμνάσιο – Λύκειο Αθηνών, στην μνήμη των γονέων τους.

Το πολύτιμο απόκτημα μεταφέρθηκε, τοποθετήθηκε και χορδίστηκε με φροντίδα του Συλλόγου Αποφοίτων.

Φαίνεται πως η αγάπη για το 8^ο κάνει θαύματα. Οι προσπάθειες των καθηγητών και η συνεχής παρουσία του Συλλόγου Αποφοίτων κρατούν το 8^ο σε μια θέση ξεχωριστή στα σχολεία της πόλης.

Ο **Κυριάκος Δοντάς**, επίτιμος δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω, ήταν επί πολλά έτη ενεργό μέλος του Συλλόγου Αποφοίτων, του οποίου μάλιστα διετέλεσε Πρόεδρος.

Επισκεπτόταν συχνά το σχολείο, συνομιλούσε με τους καθηγητές και τους μαθητές, μοιραζόταν τις σκέψεις του για το σχολείο, όχι μόνον από νοσταλγία για το παρελθόν αλλά και από ενδιαφέρον για το παρόν και αγωνία για το μέλλον.

Θυμόμαστε με συγκίνηση τα λόγια του για τη σπάνια σχέση με τη Μαρία, που άνθισε σε αυτό εδώ το σχολείο :

Είναι παράξενο αλλά στην πρωινή βάρδια στο σχολείο πηγαίναμε τα αγόρια και στην απογευματινή τα κορίτσια. Είμασταν χωρισμένοι σε αρρένων και θηλέων αλλά τις παρέες και τα πάρτι τα κάναμε μικτά. Ήταν γνωστό ότι υπήρχε ανταλλαγή μηνυμάτων πάνω στα θρανία, τα αφήνανε τα αγόρια, όταν φεύγανε. Ήταν μια μορφή επικοινωνίας. Κάποιοι το κάναμε στοχευμένα. Ξέραμε ποια κάθεται στην ίδια θέση. Αλλά ποτέ δεν γινόταν αυτό πρόστυχα ή με θρασύτητα. Με τη Μαρία πηγαίναμε στην ίδια τάξη, στα ανάποδα ωράρια. Ήτανε και τα σπίτια μας απέναντι. Από τότε γνωριστήκαμε, παντρευτήκαμε και είμαστε ακόμα μαζί, παραπάνω από εξήντα χρόνια μετά.

Μιλούσε με ενθουσιασμό για την ιδιαίτερη και σπάνια εκείνη αξία της φιλίας, έτσι όπως την γνώρισε ως μαθητής :

Η μεγάλη πλειονότητα των αποφοίτων του **Ογδού** δεν έπαψαν ποτέ να θυμούνται με αγάπη το σχολείο τους και να δηλώνουν μέχρι τα γηρατειά τους **Ογδοήτες** και **Ογδοήτισσες**. Εδημιουργείτο ένας δεσμός μεταξύ των συμμαθητών, οι περισσότεροι είμασταν μια παρέα. Μας συνέδεε η διάχυτη φοβία μετά τον πόλεμο. Προσπαθούσε η χώρα να ορθοποδήσει και μαζί της κι εμείς. Λίγοι μαθητές ήταν αδιάφοροι. Είχαμε περάσει τα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου. Ξέραμε, νιώθαμε ότι κάτι έπρεπε να κάνουμε, να μάθουμε γράμματα.

Υπάρχουν συμμαθητές μου που, παρότι μετά το σχολείο χαθήκαμε, ακόμα και τώρα, εξήντα χρόνια μετά, τους αισθάνομαι δικούς μου ανθρώπους.

Στο σχολείο είμασταν παιδιά της μεσαίας τάξης κυρίως. Κάποιοι ήταν από πλούσιες οικογένειες. Δεν προτιμούσαν τότε τα ιδιωτικά σχολεία οι «έχοντες». Υπήρχε η ιδεολογία ότι τα παιδιά που πάνε σε ιδιωτικά σχολεία είναι κακομαθημένα πλουσιόπαιδα.

Είχαμε φτωχά παιδιά με εξαιρετικές επιδόσεις. Με ένα τέτοιο παιδί είμασταν κολλητοί και προσπαθούσα να το βοηθώ όσο μπορώ. Έχουν περάσει τόσα χρόνια, συζητάμε για το Ογδοο και είμαι συγκινημένος. Ε, κάτι σημαίνει αυτό.

Σήμερα, κι αν ακόμα ο Κυριάκος, η Μαρία και πολλοί απ' τους παλιούς συμμαθητές τους δεν είναι πια εδώ, μαζευτήκαμε γύρω απ' το πιάνο, εδώ στο σχολείο τους, στο σχολείο μας.

Καινούργιοι δάσκαλοι, καινούργιοι μαθητές, παίρνουμε την πολύτιμη σκυτάλη, τα όνειρά τους, τις αξίες τους, την προκοπή τους, και προχωράμε στις προκλήσεις της ζωής μας, ως άξιοι αγωνιστές για παιδεία, ως άξιοι, φερέλπιδες ογδοήτες και ογδοήτισσες.

Με το πιάνο καράβι, με τα τραγούδια πανιά, πιάνουμε κουπιά και το ταξίδι συνεχίζεται.